

U

I.

Med flugans sus på mulen mjuk
hon utan tjur står ut.
Fult skrudad uti juversug
kon ljuder utled: ”Mu?”.

III.

Ett njutnings sus från hudens fjun,
så dunmjukt ljuv är du.
Hit smugit du ett jublets rus
förutan spjut... ännu.

V.

Min ludna tub blev lurigt sjuk,
ut flutit snuvigt gult.
Akut till sjukhus. Hudfruns bud:
”Du nu bör bruka huv.”

VII.

Burdust jag utstängts utur hus,
står frusen utan hud.
Räds utsläckt ljus och kulet stup,
men nu så finns ju du.

IX.

En husa skurat huset purt,
förbrukad, sjuk slets ut.
Men ur jungfruligt djup till slut
hon ljuvligt ljus spred ut.

XI.

Förljugna gud som kuvar mjukt,
med bud och sjukt tabu.
Ur Judasstrupar skjuts det spjut:
”Vår gud har slugt tänkts ut!”

XIII.

Det utvanns tusen juleljus
i brunsvart urtyskt hus.
De flutit ut ur judars hud
till kusligt brusgasljud.

XV.

Förflutet, nu, futurums slut,
förut finns ju ännu.
Tid utsprang ur ett ursprungsdjup,
ett urkaos utan gud.

II.

Jag utan du ger kusligt hus,
till slut en frusen bur.
Men ljud då ut, och utsäg hur
man utan surt blir tu.

IV.

Nu skjuter tusen kukar ut
sitt fula sprut i mus.
En njutbar druva, utsökt ljuv
ur rusets urtidskrus.

VI.

Förtjust vi njutit djuriskt rus,
men gudars ljus brann ut.
Nu hudflängt skurna djupt itu
till gruvligt struptagsljud.

VIII.

Ett gulgrått ljus når sjukhemsmur,
dit stukad du stötts ut.
Förut har du sprängt gruvbergsdjup.
Nu smulas du till grus.

X.

Du utsugd kuf, skjuv ut ur bur,
bjud kulsprutsskur ur mur.
Skjut ursjukt fulslugt kuv-ljug ut.
Ur struphuvud tjut: ”Slut!”

XII.

Du lurar djupt ur kluven trut,
ut rusar slugan ljug.
Nu hukar du som sprutat bud.
Usch bu, så fult. Vet hut!

XIV.

En durstämnd furas mjuka sus
dör ut i surregnskur.
I bur hörs tjut från kuvat djur
då urskog djupt gröps ur.

XVI.

Finurligt slug filur drag ut,
höj humorns spjut i dur.
Vart uselt slugt tabu beskjut
med spjuverns hugskottskrut!